

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **B. L. M. M.**
st. přísl. X
zastoupená Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 10. 2. 2023, č. j. OAM-253/ZA-ZA10-K01-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona

- č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně podala dne 5. 3. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 11. 3. 2022 vyplývají následující skutečnosti.
 3. Žalobkyně sdělila, že je konžské státní příslušnosti a hlásí se k etniku Lari. Dorozumí se francouzsky a vyznává křesťanství. Uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, ani nebyla politicky aktivní, pouze v roce 2016 rozdávala letáky k volbám. Je vdaná, má manžela, který pobývá ve vlasti. Z vlasti vycestovala letecky, na území ČR vstoupila dne 21. 12. 2021. Ve státech EU nikdy předtím nebyla, v roce 2021 získala krátkodobé francouzské vízum. Do ČR přicestovala na pohřeb svého bratra, s vyřizováním víza neměla žádné problémy. Až po příjezdu do ČR se dozvěděla, že v případě své návratu bude zatčena, protože měla příkaz vycestovat. Mezitím zatkli i jejího manžela a z toho důvodu má obavu se do vlasti vrátit.
 4. Žalobkyně dále během pohovoru uvedla, že v roce 2016 pracovala v týmu kandidáta na prezidenta A. S. O. V té době byl celý jeho tým včetně žalobkyně zadržen na jeden týden na policii. Kandidát byl zadržen především proto, že měl doma zbraně. Žalobkyni a další spolupracovníky policie zadržela proto, aby je vyslechla. První den s nimi sepsali protokol a poté je tam drželi, dokud si výpověď neověřili, pak je pustili. Otázky, které jim kladli, se týkaly kandidáta. Následně se žalobkyni už nikdo neozval a žádné potíže neměla, nebyla z ničeho obviněna. Žalobkyně uvedla, že její činnost spočívala v roznášení letáků, ale také se podílela na organizování volební kampaně a s kandidátem se několikrát osobně setkala. Proto se policie mohla domnívat, že má o kandidátovi nějaké informace. Jinou činnost pro tohoto kandidáta při volební kampani v roce 2016 nevykonávala. Že nemůže vycestovat ze země se žalobkyně dozvěděla tak, že 5. 2. 2022 zatkla policie jejího manžela a držela ho asi dva týdny v zajetí. Poté jí manžel telefonicky sdělil, že je na seznamu osob, které nemohou vycestovat. Manžela zadrželi proto, že o ní chtěli získat nějaké informace a že se nemá vracet. Zájem policie si vysvětluje tím, že bude probíhat nějaký soud s kandidátem a asi chtěli nějaké informace. O mezinárodní ochranu požádala až poté, co se od manžela dozvěděla, že může být při návratu do vlasti zatčena. V případě návratu do vlasti se obává zatčení, mučení a zavraždění. Má také strach o svého manžela ve vlasti.
 5. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava z návratu do vlasti, jelikož dle sdělení svého manžela byla uvedena na seznamu osob, které nemohou vycestovat, a to kvůli její dřívější podpoře prezidentského kandidáta A. S. O. v roce 2016.
 6. Žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně vycházel především z jejích výpovědí, její žádosti o vydání schengenského víza ze dne 1. 12. 2021, žádosti o mezinárodní ochranu č. j. OAM-445/LE-03-2006 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konžské republice. Konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 102764-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021, č. j. 133399/2022-LPTP ze dne 20. 12. 2022 a č. j. 133383/2022-LPTP ze dne 4. 1. 2023.
 7. Ke zprávám předloženým žalobkyní uvedl žalovaný, že se jedná o zprávy z objektivních a všeobecně známých zdrojů. Zprávy žalovaný nijak nerozporuje, naopak se s nimi

ztotožňuje. Zprávy předložené žalobkyní jsou však obecné a nevypovídají přímo o osobě žalobkyně a její konkrétní situaci. Žalovaný proto nepřistoupil k překladu předložených zpráv, při svém rozhodování je nevyužil a vycházel z informací, které pro posouzení tvrzení žalobkyně zajistil.

8. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobkyně z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve vlasti činnost směřující uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně uvedla, že v roce 2016 pracovala v týmu prezidentského kandidáta A. S. O. a v souvislosti se zadržením tohoto kandidáta byla zadržena i sama žalobkyně. Nicméně zadržení pro ni nemělo žádné následky, policie se jí už poté neozvala a neměla žádné problémy, bez problémů i opustila vlast. Své politické aktivity, tedy rozdávání letáků před volbami, nespojila s žádnými svými osobními potížemi. Zadržení policií dala pouze do souvislosti s tím, že prezidentský kandidát byl podezřelý, že má doma zbraně, a policie se mohla domnívat, že žalobkyně o tom má nějaké informace. Státní orgány tedy neměly přímo zájem o osobu žalobkyně a její předvolební angažovanost. Od roku 2016 navíc žalobkyně pro kandidáta žádnou činnost nevyvíjela, v současnosti nemá žádné politické přesvědčení. Žalovaný na základě toho dospěl k závěru, že žalobkyně svou politickou aktivitou nevyvolala zájem státních orgánů Konžské republiky, aby bylo možno hovořit o jejím pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
9. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že kromě uváděného zadržení v roce 2016, kdy měla být policisty zadržena kvůli zajištění informací o prezidentském kandidátovi A. S. O., se žalobkyně nezmínila o žádných potížích, které by měla ve vlasti mít a které by bylo možné považovat za azylově relevantní. Žalobkyně nebyla po zadržení z ničeho obviněna a žila ve vlasti dalších více než 5 let bezproblémovým životem. Svoji vlast opustila v roce 2021 a za jediný důvod odjezdu z vlasti označila pohřeb svého bratra v ČR, o jiných okolnostech svého odjezdu se nezmínila. Žalobkyně následně tvrdila, že po příjezdu do ČR ji kontaktoval manžel, že byl dva týdny zadržován policií, jelikož od něj chtěli získat informace o žalobkyni, která se má nacházet na seznamu osob, které nemohou vycestovat. Žalobkyně se domnívala, že tyto problémy souvisí s její předchozí aktivitou, resp. s tím, že možná s prezidentským kandidátem bude probíhat nějaký soud a jsou od ní v této souvislosti požadovány nějaké informace. Proto se v případě svého návratu do vlasti obává zatčení. Žalovaný však odkázal na informace o zemi původu a označil tato tvrzení žalobkyně za nepravdivá. Prezidentský kandidát A. O. byl odsouzen už v březnu 2019, následně s ním už nebyly vedeny žádné dílčí procesy. Osoby, které se podílely na organizaci prezidentské kampaně a po volbách ze země neutekly, dodnes čelí velkým potížím. Pokud měly takové osoby zákaz vycestování, byly s tímto zákazem obeznámeny na hraničním přechodu a skutečně nemohly vycestovat, ani za úplatky nabízené imigračním úředníkům na letišti. Žalobkyně se však takové potíže netýkaly a kdyby se jí týkal zákaz vycestování, nemohla by ani opustit Konžskou republiku. Žalovaný měl celkové pochybnosti o žalobkyní tvrzeném azylovém příběhu. S vysokou mírou pravděpodobnosti není pravdivé ani tvrzení žalobkyně, že do ČR přicestovala na pohřeb svého bratra Ch. D. N. Jmenovaný totiž v ČR dříve žádal o mezinárodní ochranu

- a informace uváděné žalobkyní neodpovídají informacím o rodinných příslušnících uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal Ch. D. N.
10. Žalobkyně dle žalovaného rovněž nesplňovala důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
 11. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobkyně dospělou, praceschopnou, plně svéprávnou a zdravou osobou. Humanitární azyl je udělován za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl udělen azyl podle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný však dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.
 12. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.
 13. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Doplňkovou ochranu lze dle názoru žalovaného udělit pouze tam, kde je nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání reálné, skutečné a bezprostředně existující. Samotná špatná situace v zemi původu zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí. S ohledem na nevěrohodnost výpovědi žalobkyně, neshledal žalovaný její obavy z návratu do vlasti za oprávněné a odůvodněné. Podle informací o zemi původu nelze ani dovodit, že by žalobkyně byla nějak postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Postih ze strany státních orgánů Konžské republiky hrozí pouze politicky angažovaným, kteří mají kritické názory proti stávající vládě. Žalobkyně však není takovým typem osoby navracející se do Konga, jelikož uvedla, že se o politiku nezajímá, nemá žádné politické přesvědčení a kromě potíží v roce 2016 neměla ve vlasti žádné jiné problémy a bez problému vycestovala ze země. Na základě zpráv o zemi původu žalobkyni nehrozí při návratu do vlasti žádné nebezpečí. V případě žalobkyně tedy nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by nasvědčovala, že by byla po návratu do vlasti vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
 14. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že bezpečnostní situace v Konžské republice je klidná a na jejím území neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož následky by bylo možno považovat směrem k žalobkyni za vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
 15. Případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobkyní není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
 16. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

17. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně, proto žalobkyni doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
18. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

19. V žalobě žalobkyně v první řadě uvedla, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, skutkový stav zjištěný v průběhu řízení vyložil nesprávně a došel k nesprávným závěrům. Nesprávné posouzení situace žalobkyně se projevuje ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu.
20. Žalovaný se podle žalobkyně v rozporu se zavedenou správní praxí nezabýval naplněním důvodů pro přiznání azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně popsala, že na základě své politické příslušnosti byla týden zadržována policií, vyslýchána a bylo jí vyhrožováno v takové intenzitě, že musela zanechat své politické aktivity. Žalovaný tyto skutečnosti vůbec nevzal v potaz. Nereagoval ani na tvrzení žalobkyně, že jí hrozí trest z důvodu zákazu vycestování. Manžela žalobkyně zadrželi na dva týdny poté, co vycestovala. Žalovaný si měl obstarat důkazy podporující či vyvracející tvrzení žalobkyně, to se však nestalo. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
21. Co se týče neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ze všeho, co vyšlo v rámci správního řízení najevo, je zřejmé, že žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování ze strany policie v zemi původu. V rozporu s nashromážděným spisovým materiálem však žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno naplnění důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ačkoliv žalobkyně uvedla důvody svého pronásledování a způsob, jakým byla pronásledována ona i její manžel. Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné, nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.
22. Ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu dále žalovaná uvedla, že ohledně důkazního břemene a důkazního standardu je v souladu s judikaturou potřeba postupovat podle tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Specifikem azylového řízení je, že se v případě pochybností postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl povinnost zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o skutečných důvodech odchodu žalobkyně ze země původu. Pohovor však vedl zcela nevypovídajícím a velmi obecným způsobem. Žalovaný ani neuváděl relevantní skutečnosti k zemi původu, pouze odkázal i na zprávy zahraničních organizací a zprávy poskytnuté Ministerstvem zahraničních věcí ČR a Ministerstvem vnitra ČR, které jsou v tomto případě nedostačující. Žalovaný byl povinen odvodit své rozhodnutí od všech podkladů, které jsou součástí spisového materiálu.
23. Podle žalobkyně žalovaný dále pochybil, když jí neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně uznala, že na humanitární azyl není právní nárok a je věcí správního uvážení, zda se v dané věci jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Použití správního uvážení však musí být náležitým způsobem odůvodněno. Žalobkyně se domnívá, že v napadeném rozhodnutí žalovaný nedostatečně uvedl úvahy a hodnocení ve

vztahu k důvodu hodného zvláštního zřetele. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobkyně ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

24. Pokud jde o otázku doplňkové ochrany, v případě § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu postačí naplnění hrozby mučení či krutého a nelidského zacházení nižší intenzity, než v případě odpovídajícímu § 12 písm. b), zejména nemusí být prokázáno pronásledování na zákonem požadované úrovni. V řízení před správním orgánem vyšlo najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, zejména z důvodu pronásledování ze strany státních orgánů. Z toho, že žalobkyně byla týden zadržována policií, vyslýchána a bylo jí vyhrožováno, je zřejmé, že jí v zemi původu hrozí pronásledování, zatčení a pravděpodobně i mučení či nelidské zacházení. V otázce neudělení mezinárodní ochrany tak došlo k nepostačujícímu přezkumu. Jeví se jako nesprávný a nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že nebyly zjištěny žádné důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalovaný měl zkoumat nakolik žalobkyni hrozí nebezpečí, zda jde o nebezpečí skutečně hrozící a zda by vycestování cizince mohlo v souvislosti s mezinárodními závazky znamenat toto skutečně hrozící nebezpečí. K tomu však žalovaný neprovedl žádný přezkum.
25. Žalovaný pochybil i ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto otázkou relevantně nevypořádal, pouze konstatoval, že vycestování žalobkyně nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR.
26. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně pracovala v roce 2016 v týmu prezidentského kandidáta. Se svými kolegy byla zadržena policií, protože prezidentský kandidát byl podezřelý mj. z držení zbraní. Žalobkyně byla vyslechnuta a poté propuštěna. Žádné jiné problémy se státními orgány žalobkyně neměla. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. V zemi původu nebyla pronásledována kvůli politickým aktivitám. Zadržení a výslech týmu kandidáta na prezidenta podezřelého mj. z držení zbraní nelze chápat jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
28. Incident, který žalobkyně popsala, nevybočoval z mezí pravomocí bezpečnostních složek a neměl pro žalobkyni do budoucna žádné následky. Do opuštění země původu tam žalobkyně žádné další problémy neměla. Z azylového příběhu je podle žalovaného patrné, že policie měl o osobu žalobkyně zájem pouze v souvislosti s tím, že se okrajově znala s osobou podezřelou z držení zbraní. Cílem bylo získat informace o podezřelé osobě. To, že žalobkyně situaci chápe jako pronásledování, je její subjektivní názor.
29. Žalovaná se zabývala i tvrzením žalobkyně, že policie zadržela jejího manžela, kterého se dotazovala na informace o žalobkyni. Manželovi bylo zároveň sděleno, že žalobkyně se nachází na seznamu osob se zákazem vycestování. Žalovaný dospěl k závěru, že výpověď žalobkyně je v této části zjevně účelová a nepravdivá.
30. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
32. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
33. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
35. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, náleží 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze

zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

36. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
37. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
38. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné.
39. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

40. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Je v něm založen protokol o pohovoru, žádost žalobkyně o vydání schengenského víza ze dne 1. 12. 2021, žádost o mezinárodní ochranu č. j. OAM-445/LE-03-2006, Informace MZV ČR č. j. 102764-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021, č. j. 133399/2022-LPTP ze dne 20. 12. 2022 a č. j. 133383/2022-LPTP ze dne 4. 1. 2023, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
41. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
42. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se *cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
43. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
44. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobkyně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobkyně v první řadě namítala, že napadené rozhodnutí odporuje ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
45. Co se týče pojmu uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67).

46. Pokud jde o zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tento pojem je o něco širší, než uplatňování politických práv. Toto ustanovení má svůj původ přímo v Úmluvě o právním postavení uprchlíků. Lze proto vycházet z výkladu obsaženého v Příručce UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle které *„[z]astávání politických názorů lišících se od názorů vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory, které nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli“*. Zároveň je toto ustanovení třeba vykládat souladně se směrnicí č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“), která v čl. 10 odst. 1 písm. e) definuje politické názory jako pojem zahrnující *„zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.“*
47. Z judikatury přitom plyne, že za kritérium pro rozlišení, zda určité jednání představuje uplatňování politických práv, nelze brát intenzitu či rozsah výkonu těchto práv, ani společenský dopad takového jednání, neboť takový selektivní přístup by popíral podstatu ochrany před pronásledováním z daného důvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44). Podstatné je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu s ohledem na charakteristiky dané země původu. Intenzita uplatňování politických práv pak má význam při posuzování, zda existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování.
48. Otázkou tedy je, zda žalobkyně byla politicky aktivní a zda byla v této souvislosti pronásledována, popř. zda by jí pronásledování hrozilo v případě návratu do Konžské republiky.
49. Žalobkyně uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany nebo hnutí, ani nebyla politicky aktivní, kromě roznášení letáků a organizace kampaně prezidentského kandidáta A. S. O. v roce 2016. V souvislosti s tímto a podezřením na spáchání trestného činu tímto kandidátem byla žalobkyně na týden zadržena policií a vyslechnuta ve vztahu k tomu, co ví o tomto kandidátovi. Jinak neměla problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami, nebyla ani trestně stíhána. Tvzení žalobkyně, že jí bylo při zadržení v roce 2016 policií vyhrožováno v takové intenzitě, že musela zanechat své politické aktivity, poprvé uvedla až v žalobě a neodpovídá tomu, co uváděla v průběhu správního řízení. Nadto v žalobě toto své tvrzení ani nijak nekonkretizovala.
50. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, na rozdíl od písm. b), přitom nestačí pouze hrozba budoucího pronásledování. Žadatel musí být pronásledován již v momentu, kdy opouští zemi původu. S žalovaným krajský soud souhlasí, že žalobkyně v zemi původu nečelila žádnému příkoří, které by bylo možné považovat za pronásledování z důvodu uplatňování politických práv. Žalobkyně totiž jako jediný důvod svého pronásledování v Konžské republice uvedla zadržení policií kvůli vyšetřování prezidentského kandidáta A. S. O. v roce 2016. Jak uvedla sama žalobkyně, zadržení policií se vztahovalo k informacím o prezidentském kandidátovi, nikoliv k osobě žalobkyně. Žádné další potíže v zemi původu neuvedla. Vlast opustila v prosinci 2021, tedy více než 5 let žila ve vlasti bez jakéhokoliv zájmu státních orgánů o její osobu. Žalobkyně ani v současnosti nemá žádné politické přesvědčení ani není politicky aktivní. Nelze tedy konstatovat, že by žalobkyně v zemi původu uplatňovala svá politická práva

a svobody a že by za to byla nějakým způsobem pronásledována. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) proto nesplňuje.

51. Z tvrzení žalobkyně také nelze dovodit existenci přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to jak z důvodu její politické aktivity v roce 2016 v prezidentské kampani, tak kvůli jejímu vycestování z vlasti v prosinci 2021.
52. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu a podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice se pronásledováním rozumí především závažné porušení základních lidských práv, případně souběh různých opatření, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným závažnému porušení lidských práv. Žalobkyně ovšem žádnému závažnému porušení lidských práv ani srovnatelnému jednání ve vlasti nečelila. Zadržení policií, které popisovala, v žádném případě nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možné označit za pronásledování, resp. ve své podstatě vůbec nemířilo vůči osobě žalobkyně.
53. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu se posuzuje budoucí hrozba pronásledování a riziko, které může hrozit žadateli v budoucnu, přičemž hrozba budoucího pronásledování nemusí vycházet z pronásledování v minulosti. Budoucí hrozba pronásledování by přitom měla být posouzena s hodnocením přiměřené pravděpodobnosti, kterou by měl žalovaný zhodnotit na základě tvrzení žalobkyně v konfrontaci s informacemi o zemi původu, což žalovaný učinil.
54. Jak uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobkyně uvedla, že měla v zemi původu pouze jedenkrát potíže při zadržení policií v roce 2016 v souvislosti s prezidentskou kampaní kandidáta A. S. O. Následně žádné potíže v zemi původu neměla, z vlasti bez problémů odecestovala v prosinci 2021 z důvodu pohřbu bratra. Žádný jiný důvod vycestování neuvedla. Okolnosti jejího vycestování tak nelze spojovat s pronásledováním ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
55. Žalobkyně dále uváděla, že byla po příjezdu do ČR kontaktována svým manželem, který měl být ve vlasti zadržen policií asi dva týdny, jelikož od něj chtěli zjistit informace o osobě žalobkyně, která měla být na seznamu osob, které nemohou vycestovat ze země. Žalobkyně k tomu dala do souvislosti to, že možná měl s prezidentským kandidátem proběhnout nějaký soud a od žalobkyně byly proto požadovány informace. Žalobkyně se z tohoto důvodu v případě svého návratu obává zatčení.
56. Žalovaný v této souvislosti odkázal na informace o zemi původu, z nichž vyplývá, že prezidentský kandidát A. S. O. byl odsouzen u v roce 2019 a žádné další procesy s ním poté neprobíhaly. Zároveň ze zpráv vyplynulo, že osoby, které se podílely na jeho volební kampani v roce 2016, čelily nadále velkým potížím. Osoby, kterým byl vydán zákaz vycestování ze země, jsou s tímto zákazem obeznámeny na hraničním přechodu a není možné, aby taková osoba vycestovala, ani za úplatek imigračním úředníkům.
57. Krajský soud se proto ztotožňuje se žalovaným, že v případě žalobkyně je velmi nepravděpodobné, že by žila až do svého odjezdu ze země bezproblémovým životem a že by zcela bez problémů vycestovala, kdyby o ni měly zájem státní orgány nebo policie. Na pravdě se ani nezakládá obava žalobkyně, že by měl být zadržen a vyslýchán v souvislosti se soudním procesem s prezidentským kandidátem A. S. O. jelikož tento kandidát byl odsouzen v roce 2019 a další procesy s ním již neprobíhají. Obava žalobkyně, že by měla být zadržena a vyslýchána, a že by takové zadržení a výslechy měly dosáhnout intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy

neodpovídají zprávám o zemi původu. Krajský soud nezastírá, že situace v Konžské republice není ideální, nicméně nelze z toho automaticky vyvodit, že zrovna žalobkyně by měla v případě návratu do vlasti čelit takovému jednání, které by dosáhlo intenzity pronásledování.

58. Co se týče námitky žalobkyně, že žalovaný měl postupovat v případě pochybností ve prospěch žalobkyně, uvádí soud následující. Z azylového příběhu žalobkyně, jak je popsán shora, v souvislosti s žalovaným opatřenými zprávami o zemi původu, vyplývá pouze nízká pravděpodobnost, že by mohla být v zemi původu pronásledována. Jako jediný rizikový faktor, pro který by mohla být zadržena policií, uvedla události z roku 2016 a následně telefonát manžela z února 2022 o jeho tvrzeném zadržení a zjišťování informací o žalobkyni policií. Žádné jiné události, svědčící pro to, že by o žalobkyni mohly mít státní orgány Konžské republiky zájem, neuvedla. V kontextu s tím, že žalobkyně neměla od roku 2016 v zemi původu žádné problémy s policií ani se státními orgány a že neměla žádný problém ani při vycestování z vlasti, lze s přiměřeně vysokou pravděpodobností konstatovat, že žalobkyně nebude mít žádné problémy ani při návratu do vlasti. Pokud totiž ze zpráv o zemi původu vyplynulo, že podporovatelé kandidáta O. byla následně postihováni i po roce 2016 a že osoby se zákazem vycestování v podstatě neměly šanci ze země vycestovat, je velmi nepravděpodobné, že by se žalobkyni po dobu jejího pobytu ve vlasti a při jejím odjezdu z vlasti podařilo vyhnout se jakémukoliv zájmu státních orgánů a policie.
59. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný neopatřil dostatečné informace o zemi původu. Žalovaný opatřil několik zpráv o zemi původu vztahujících se k aktuální politické a bezpečnostní situaci, situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, k prezidentskému kandidátovi A. O., osobám podílejícím se na organizování jeho volební kampaně a zákazům cestování politicky činným osobám. Žalovaný je přitom povinen opatřit takové zprávy o zemi původu, které budou adresné ve vztahu k informacím poskytnutým žadatelem o mezinárodní ochranu, a dostatečně relevantní a aktuální. Ve vztahu k azylovému příběhu žalobkyně pak má krajský soud za to, že opatřené zprávy o zemi původu jsou v uvedeném smyslu dostatečné. Žalovaný opatřil takové informace, z nichž bylo možné zjistit celkovou bezpečnostní a politickou situaci v zemi, informace vztahující se k prezidentské kampani A. O. a jeho podporovatelů, a dále situaci občanů, kteří se do země navrací. Skutkový stav tak byl ve správním řízení zjištěn dostatečně.
60. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný pochybil, když jí neudělil humanitární azyl.
61. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
62. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a

právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda zda nevybočilo z mezi a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“

63. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem, žalobkyně se ostatně udělení humanitárního azylu ani zvlášť nedomáhala a následně ani v žalobě neuvedla skutečnosti, které by mohly být shledány za hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
64. Následně soud přezkoumal k námitce žalobkyně postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
65. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
66. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
67. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval v napadeném rozhodnutí.

Žalobkyně neuvedla a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti.

68. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Byť žalobkyně vypověděla, že má obavy z návratu kvůli jejímu předchozímu zadržení policií při kampani k prezidentským volbám v roce 2016 a tvrzenému zákazu vycestování, jak krajský soud již výše uvedl, tyto obavy nekorespondují s tím, že žalobkyně od svého zadržení do vycestování z vlasti neměla žádné problémy s policií ani se státními orgány. Rovněž tvrzené obavy žalobkyně nekorespondují ani se zprávami o zemi původu, neboť pokud by žalobkyně byla skutečně osobou, o kterou za zájímají státní orgány či bezpečnostní složky, s největší pravděpodobností by se o žalobkyni zajímaly i v době jejího pobytu ve vlasti, popř. při jejím odjezdu z vlasti. Jediný incident s policií, kdy byla žalobkyně zadržena výhradně za účelem poskytnutí informací o prezidentském kandidátovi A. S. O., podezřelém z přechovávání zbraní, nelze považovat nyní za rizikový faktor ve vztahu k nebezpečí vážné újmy, která by mohla žalobkyni hrozit ve vlasti. Nelze totiž brát v potaz pouze hypotetické nebezpečí vážné újmy, ale nebezpečí, které žalobkyni reálně hrozí. Obecně, aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyní uvedené důvody však nenasvědčují, že by jí nebezpečí vážné újmy hrozilo. Krajský soud proto uzavřel, že žalobkyni nehrozí od konžských státních orgánů či bezpečnostních složek riziko vážné újmy. V situaci, kdy v minulosti neměla potíže se státními orgány či bezpečnostními složkami ve vlasti, resp. byla pouze jedenkrát zadržena za účelem podání svědecké výpovědi, nelze automaticky takové jednání nyní předjímat.
69. Správní orgán posuzoval i otázku, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Konžské republice neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobkyni pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje.
70. Krajský soud nehledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobkyně do země jejího původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
71. V azylovém příběhu žalobkyně tedy nic nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu do Konžské republiky měla čelit pronásledování či hrozbě vážné újmy. Aby v případě žalobkyně bylo možné mluvit o odůvodněném strachu z pronásledování či o hrozbě vážné újmy, musely by se v jejím azylovém příběhu objevit natolik významné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou pravděpodobností čelila závažnému porušení jeho lidských práv, či obdobně neakceptovatelnému jednání. To se však v případě žalobkyně nezjistilo.

V. Závěr a náklady řízení

72. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

73. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce